BAZAR HEBDOMADAR

ÎNFRÎNGEREA DE AUR

Deși au trecut atîtea zile, comentariile privind întîlnirea de la Cleveland dintre tenismanii români și americani sînt în atenția tuturor. Și, evident, aceste comentarii vor continua pe bună dreptate. În ce mă privește, nu sînt un sceptic înveterat, nici un pesimist înrăit. Dar nici nu-mi place să jubilez toată ziua. Temeiul meu e realismul, și de aceea nu mi-am făcut nici o speranță în ceea ce privește confruntarea dintre tenismanii americani și ai noștri. Desigur, împotriva înfrîngerii se pot invoca motive — unele dintre ele justificate: cîteva erori de arbitraj ce ne-au defavorizat, neaclimatizarea jucătorilor noștri cu un anume gen de teren. Și, poate, mai sînt chiar și altele. Limpede, însă, la ora actuală este că nici o altă formație din lume nu putea face mai mult în fața tenismanilor americani — decît tot noi. Într-un foileton de acum cîteva săptămîni, mă rugam lui Dumnezeu ca Năstase să prindă trei zile consecutiv bune. Dar — încă de pe cînd erau în rai — oamenii nu mai sînt ascultați de Dumnezeu. (De altfel, nu mai știu care filozof — sînt ani de atunci — a clamat că Dumnezeu a murit). Năstase nu a prins cele trei zile consecutiv bune. Dar acest lucru nu înseamnă că el este vinovat de înfrîngerea pe care am suferit-o. Nici Țiriac nu este un „vinovat". Amîndoi vor mai aduce, încă, destule victorii de prestigiu tenisului nostru — și vor demonstra, în continuare, clasa înaltă a acestuia. Putem fi cu toții siguri de aceasta și, chiar cei ce au sperat într-o surpriză la Cleveland, trebuie să vadă în cei doi tenismani ai noștri doi dintre cei mai buni reprezentanți din istoria sportului românesc. Am citit, nu mai știu în care publicație, scrisoarea unui microbist în ale fotbalului — om clarvăzător, ce ar fi dorit victoria noastră la tenis în schimbul calificării pentru Mexic. Ce-i drept, încă nici calificarea aceasta nu o avem în buzunar. Dar asta-i altă poveste. Morala ce se poate extrage din amintita scrisoare este de o simplitate cristalină: Năstase și Țiriac reprezintă tot ceea ce are mai pur, la ora actuală, sportul nostru. După mine, renumita și multrîvnita salatieră este de argint — dar înfrîngerea pe care am suferit-o e de aur. Ea nu are nimic comun cu zecile de înfrîngeri suferite de noi, ani de zile, la fotbal, înfrîngeri din care am tot învățat fără să mai terminăm „școlarizarea" în ale balonului rotund. Înfrîngerea de la Cleveland marchează — poate — punctul cel mai de sus, cel mai strălucit, atins de sportul românesc într-o competiție mondială. Înfrîngerile din fotbal marchează sărmanul drum, tîrît și tîrșit, al unei discipline sportive căreia i se acordă toată atenția — și încă ceva în plus —, dar fără a ne aduce mari satisfacții. Înfrîngerea tenismanilor români la Cleveland a dovedit că celebra competiție „Cupa Davis" nu este o problemă ce se rezolvă între americani și australieni. Ceea ce este enorm. Ceea ce trebuie să ne îndemne la un respect și la o dragoste deosebită pentru cei doi reprezentanți ai noștri.

Ne aflăm, cum spun, în fața unei înfrîngeri de aur. Lamentările, motivările — toate acestea nu sînt decît gesturi mărunte față de mării sportivi: Ilie Năstase și Ion Țiriac.

Al. CAPRARIU

DE LA UN BUT LA ALTUL

Programări neconvenabile, o anomalie organizatorică, ierarhia la zi în „A" și „vacanțe" forțate

Prețuim din toată inima activitatea (pe nedrept) anonimă, dar plină de utilitate și dovedind abnegație, a diverselor comisii ale federației de rugby. Totodată, însă, trebuie să atragem atenția asupra unor anomalii sau defecțiuni de programare, care aduc prejudicii rugbyului. Cazul în speță îl constituie etapa a 5-a a diviziei A în Capitală: trei meciuri, pe trei terenuri, fie la ore care coincideau, fie la ore nepotrivite. Considerăm că avizul activului salariat al F.R.R., pare-se acordat cu mare ușurință în acest caz, trebuia să favorizeze în primul rînd rugbyul, nu cine știe ce interese înguste. Ideea de teren propriu invocată în sprijinul cererii de organizare „separat" de către formații din Capitală ni se pare cel puțin depășită și lovește în interesul iubitorilor sportului cu balonul oval. În afară de aceasta, programarea meciurilor cu formații din provincie după amiaza riscă să contravină (ceea ce s-a și întîmplat duminică) dispozițiilor C.N.E.F.S. în vigoare: s-a prelungit inutil și păgubitor șederea ieșenilor în București, și încă... pe stradă: ei ar fi avut un tren după amiază și ar fi putut ajunge seara acasă, dar au stat pînă în jurul orei 18,15 la terenul Vulcan și apoi s-au plimbăt (pe o vreme mizerabilă) pînă seara, întrucît camerele la hoteluri trebuie eliberate la amiază... Chiar așa de dificilă să fie împăcarea intereselor generale cu cele, să le spunem, restrînse? Să nu uităm, apoi, că unele partide de „B", cum a fost cea dintre Constructorul și Gloria, ar fi putut avea oricînd loc într-un cuplaj alături de partide de „A". Ar fi putut, dar... n-a avut!

O altă anomalie de natură organizatorică riscă să provoace necazuri. Ne-a adus-o în actualitate consemnarea în tribune a unor antrenori de divizia A chiar la meciurile susținute de propriile echipe. Au stat, deci, în tribune în timpul jocurilor susținute în divizia A antrenorii D. Ionescu (Dinamo), St. Constantinescu (Vulcan) și P. Cosmănescu (Steaua). Originalele suspendări sînt justificate (mai bine zis determinate) de absența de la cîte o ședință a Comisiei municipale de resort, la care fuseseră convocați ca antrenori. Nu pledăm pentru separarea completă a activității tehnice propriu-zise de cea obștească, nici pentru justificarea indisciplinei în general, iar cele trei cazuri nu constituie obiectul acestor rînduri. Dar cum este admisibil ca jurisdicția unei comisii teritoriale (cea municipală) să se extindă asupra unei competiții de anvergură republicană, cum e campionatul divizionar A!?! Nimeni nu contestă rolul major al rugbyului bucureștean, dar credem că sînt lezate înseși principiile de organizare!

CLASAMENTUL ÎN DIVIZIA A

1. Dinamo	5	5	0	0	127— 15	15
2. Grivița Roșie	5	4	1	0	122— 28	14
3. Steaua	5	4	1	0	50— 29	14
4. Farul	5	3	0	2	68— 33	11
5. Universitatea	5	3	0	2	42— 36	11
6. Știința	5	2	1	2	43— 33	10
7. Politehnica	5	2	1	2	17— 13	10
8. Rulmentul	5	2	1	2	24— 35	10
9. Vulcan	5	1	1	3	20— 59	8
10. Agronomia	5	1	0	4	24— 67	7
11. C.S.M.	5	0	0	5	12—100	5
12. Progresul	5	0	0	5	15—121	5

La rubrica suspendări — un singur caz: Ioan Pop (Agronomia Cluj), pentru lovirea intenționată a adversarului căzut, o lună... pauză.

Întreceri spectaculoase în concursul de la Pitești

La startul concursului dotat cu „Cupa consiliului sindical județean Argeș" s-au prezentat peste 50 de sportivi, printre ei fiind și maeștrii sportului Gheorghe Ion, W. Hirschvogel, Vasile Szabo, Traian Macarie și alții.

Disputele de la clasele 125, 250, 350 cmc și atas au fost de o rară spectaculozitate. Nu la fel de pozitiv putem aprecia organizarea întrecerilor, asociația Rapid Pitești nefăcîndu-și simțită prezența decît la ora startului. De asemenea, traseul nu a fost pregătit în cele mai bune condițiuni, atît din punct de vedere al curățeniei, cît și al securității sportivilor și spectatorilor.

Iată cîștigătorii: *clasa 70 cmc (Carpați)* — Cornel Boboescu (C.S.M. Reșița); *clasa 125 cmc* — Alexandru Schuller (Steaua); *clasa 175 cmc* — Alexandru Schuller (Steaua); *clasa 250 cmc* — Gheorghe Ion (Steaua); *clasa 350 cmc* — Vasile Szabo (Steaua); *clasa 500 cmc* — Gheorghe Ion (Steaua); *atas* — Radu Zănescu + Marin Rădulescu (Rapid Pitești).

Badea IVAN — arbitru

● După o întrerupere de mai lungă durată, se reiau concursurile republicane de motocros. Duminică este programată, pe traseul de pe Dealul Muncelului din Cîmpina, o reuniune la care și-au anunțat participarea toți alergătorii de motocros, întrucît întrecerile respective constituie o utilă verificare a stadiului pregătirilor efectuate în vederea campionatului național, care va începe în curînd. Anunțăm că în programul campionatului a survenit o modificare: *prima etapă se va desfășura în ziua de 19 octombrie la Brașov, iar etapa următoare va avea loc la Tg. Jiu, în ziua de 26 octombrie.*

● Concursurile de viteză continuă. Astfel, orașul Satu Mare va găzdui duminică întrecerea la toate clasele de motociclete.

BOXERII DE LA STEAUA ÎN PRAGUL UNOR CONFRUNTĂRI INTERNAȚIONALE

Boxerii de la Steaua sînt gata să plece peste hotare, pentru a participa la cîteva confruntări internaționale de prestigiu. Joi dimineață, una dintre echipele clubului va decola de pe aeroportul Băneasa, cu destinația R. D. Germană. Vor face deplasarea 13 pugiliști: Octavian Anderco (cocoș), Gheorghe Pușcaș, Constantin Buzuliuc (pană), Costică Bumb (semiușoară), Ladislau Mathe, Alexei Isai (ușoară), Constantin Melinte, Valeriu Filip (semimijlocie), Valeriu Frinc (mijlocie mică), Alec Năstac (mijlocie), Marcel Florea (semigrea), Alecu Stoianovici, Dumitru Zelinca (grea). Echipa va fi însoțită de Gheorghe Geabela (conducător), Marcu Spakov (antrenor), Mihai Prislopan și Gabriel Danciu (arbitri). Primul meci al steliștilor se va disputa în orașul Gera, cu formația Wismuth, iar cel de al doilea într-o localitate încă nedesemnată.

O altă echipă a clubului Steaua va pleca vineri în Berlinul Occidental, unde va participa la un turneu organizat cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la înființarea federației de box vest-berlineze. La această competiție clubul bucureștean va fi reprezentat de Constantin Gruiescu (muscă), Aurel Dumitrescu (cocoș), Nicolae Giju (pană), Alexandru Popa (semimijlocie) și Gheorghe Chivăr (mijlocie). Boxerii sînt însoțiți de Ion Gheorghe (conducător), Ion Chiriac (antrenor) și Victor Șchiopu (arbitru).

JALOANE ALE MEDIOCRITĂȚII (III)

DUPĂ EȘECUL VOLEIBALIȘTILOR ROMÂNI LA „CUPA MONDIALĂ"

IMPERFECȚIUNILE TEHNICE ȘI MORALUL

Orice s-ar spune, incapacitatea psihică etalată de voleibaliștii noștri la „Cupa mondială" nu poate fi pusă numai pe seama lipsei unei pregătiri psihologice și, în nici un caz, pe seama așazisului „temperament latin", cum se încearcă să se motiveze marile oscilații ale jucătorilor naționalei. Departe de a fi acceptat asemenea „argumente", „Cupa mondială" ne-a întărit convingerea că ceea ce contribuie la crearea capacității morale a sportivilor este, într-o măsură deloc neglijabilă, pregătirea tehnico-tactică. Siguranța în execuții, pregătirea fizică superioară, bogăția mijloacelor tactice pot conferi încrederea în forțele proprii în capacitatea întregii echipe. Pregătirea atletică și tehnico-tactică influențează în bună măsură pregătirea psihică. Dacă jucătorii noștri sînt puși în încurcătură pînă și de executarea unei preluări obișnuite, dacă n-au certitudinea că pasa lor este fără cusur, dacă riscă să iroseacă atacurile chiar în situații optime, acestea nu mai pot fi puse pe seama pregătirii morale. Am observat că, în comparație cu cele mai bune echipe din lume, formația noastră greșește incomparabil mai mult în situații considerate simple, că cheltuie multă energie nervoasă datorită nesiguranței în execuții. Voleibaliștii din R.D.G., japonezii, sovieticii și chiar bulgarii nu-și fac asemenea probleme, pentru că au depășit... alfabetul voleibalistic. La noi, unii antrenori obișnuiesc să spună adesea: „Echipa mea a cîștigat fiindcă ne-a mers preluarea". Este o recunoaștere de fapt — destul de amară — că sportivii lor, voleibaliști de prima divizie și de națională (!), nu au însușite procedeele de bază. A fost, însă, vreodată sancționat vreun antrenor pentru că unul sau mai mulți dintre cei pe care-i antrenează nu știu să facă o preluare corectă, să dea (sau să corecteze) o pasă, să facă un blocaj bun, să atace corect, în funcție de adversar? N-am auzit de așa ceva.

În loc ca la pregătirea lotului să se facă omogenizarea celor 12 jucători (selecționați după valoare, nu la întîmplare), în loc să se exerseze aici procedee tactice noi și adecvate, antrenorul naționalei trebuie să-și învețe „aleșii" cum se face o... preluare. E prea de tot! Poate cam absentul nostru for conducător va uza de măsurile ce-i stau la îndemînă împotriva acelor antrenori care nu-și pregătesc cum trebuie (măcar din punct de vedere tehnic) jucătorii. De asemenea, ar trebui să vegheze ca cei selecționați să nu stea pe banca rezervelor un campionat întreg, ca apoi să fie luați de buni la națională. O stavilă meschinelor interese de club este mai mult decît necesară, dacă vrem să avem o echipă reprezentativă care să reprezinte onorabil voleiul românesc.

ANTRENORUL NAȚIONALEI

O chestiune care ar trebui să facă obiectul unei analize mai profunde din partea federației de specialitate: cine antrenează echipa națională? Consultînd cîțiva specialiști prezenți la Berlin, aceștia au opinat că antrenorul unui club — avînd un program destul de încărcat la echipa sa, în special dacă aceasta este angrenată în competiții europene — nu poate să satisfacă în gradul cel mai înalt obligațiile față de națională. Numai în cazul în care naționala aproape se confundă cu echipa de club respectivă, pregătirea nu este periclitată. Acest lucru este îndeosebi posibil la japonezi, care prezintă deseori echipe de club în marile competiții, sau în cazul echipei R. D. Germane și chiar a Bulgariei, care se bazează pe cîte o formație de club (S.C. Leipzig și, respectiv T.S.K.A. Sofia). În cazul celorlalte echipe, alcătuite din jucători de la mai multe cluburi (română, sovietică, cehoslovacă etc.), ar fi nevoie — susțin ei — de un antrenor neangajat la vreo echipă. Două dintre motive sînt esențiale dacă ne referim la situația noastră. Primo: datorită faptului că echipa Steaua a avut în această vară ca obiective majore participarea în „C.C.E." și la Spartachiada militară, antrenorul Tănase Tănase a rezervat o bună parte din timp acestor obiective. Rezultatul? Nu s-a văzut nimic din pregătirea făcută cu intenția de a împușca... trei iepuri. Pînă la urmă, n-a fost prins nici unul, irosindu-se în zadar fonduri și timp. Secundo: pentru că, oricît de obiectiv ar fi, antrenorul este tentat să-și aducă în lot sportivi de la clubul său, în care are poate mai multă încredere, deși valoarea majorității lor este departe de... tricourile naționalei. Steaua, așa cum am mai afirmat-o, nu are vîrfuri și am spune nici speranța de a le avea. Dacă vreun jucător de la echipa campioană merita selecționarea alături de Barta (și el instabil), apoi acesta nu putea fi decît Stamate (acum în conflict cu clubul), jucătorul care *știe* — poate singurul — *ce înseamnă a fi rezervă*. Ca să nu mai vorbim de faptul că au fost ignorați jucători în care ne punem mari speranțe pentru campionatul mondial de anul viitor: Dumănoiu și Oros (nu ne-ar mira să fie incluși în prima garnitură... prea tîrziu), sau alții care și-ar fi meritat locul (Costinescu).

Iată de ce ni se pare demnă de analizat situația antrenorului național, întrucît și aceasta a contribuit la obținerea locului 7 la „Cupa mondială". Și, deoarece pentru viitor au rămas numai speranțe, măcar pe acestea să le apărăm pe toate căile.

Aurelian BREBEANU

Concursul revistei „Educație fizică și sport"

Între 1 mai și 1 noiembrie 1969 revista „Educație fizică și sport" instituie un concurs de lucrări cu teme din teoria și metodica educației fizice.

Scopul acestui concurs este:

— să îmbogățească literatura românească de specialitate;

— să stimuleze munca de cercetare și creație în domeniul educației fizice;

— să stimuleze discuții creatoare.

Temele sînt următoarele:

1. EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI SPORTUL ÎN SLUJBA SĂNĂTĂȚII ȘI RECREAȚIEI.
2. CORELAȚII ÎNTRE MIJLOACELE SPECIFICE ȘI NESPECIFICE ÎN REALIZAREA PREGĂTIRII FIZICE PENTRU PERFORMANȚĂ.
3. CONTRIBUȚII LA DINAMIZAREA ȘI EFICIENȚA LECȚIEI DE EDUCAȚIE FIZICĂ.
4. METODE OBIECTIVE DE MĂSURARE ȘI EVALUARE A EFORTULUI FIZIC ÎN SPORTUL DE PERFORMANȚĂ.

Concursul este deschis tuturor categoriilor de participanți.

Fiecare concurent poate să abordeze una sau mai multe teme. Fiecare lucrare concurează independent.

Lucrările prezentate să fie originale și să nu fi fost publicate.

Este recomandabil să se țină seama de indicațiile următoare în legătură cu planul de prezentare a lucrărilor:

a) enunțarea problemei;

b) analiza critică a literaturii de specialitate referitoare la problema respectivă; rezultatele obținute pînă în prezent și prezentarea pe scurt a căilor, ceroetărilor, experiențelor care au dus la aceste rezultate;

c) planul personal utilizat pentru rezolvarea problemei;

d) metodele folosite (observație, experiment, culegere de date, note personale etc.);

e) rezultatele obținute și interpretarea lor;

f) concluzii cu valoare teoretică și practică;

g) materialul bibliografic folosit.

Manuscrisul să fie bătut la mașină la două rînduri, numai pe o parte a foii, în circa 10—15 pagini (3 exemplare).

Numele, locul de muncă și adresa vor fi înscrise într-un plic închis pe care se va scrie un „motto", cu care se va semna lucrarea.

Comisia de apreciere va fi formată din membrii colegiului de redacție. Cele mai bune lucrări vor fi premiate astfel:

Premiul I . . . . 2 000 lei
Premiul II . . . . 1 500 lei
Premiul III . . . . 1 000 lei
2 mențiuni a 500 lei.

De asemenea, lucrările considerate bune vor fi publicate în paginile revistei, autorii beneficiind de drepturile de autor respective. Lucrările prezentate la concurs nu se restituie.

Lucrările vor fi trimise pe adresa: Redacția revistei „EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT" str. Vasile Conta nr. 16, București, sectorul 1. De asemenea, pentru orice fel de lămuriri, cei interesați se vor adresa redacției revistei.

EXAMENUL „EUROPENELOR" IMPUNE MĂSURI

(Urmare din pag. 1)

rale; că aceste școli au la dispoziție săli și terenuri adecvate pentru desfășurarea activității atletice, că ele sînt încadrate cu profesori competenți și pasionați etc. În afara acestei explicații există, desigur, încă multe altele care țin de domeniul organizării, de cel al instruirii etc. Referitor la instruire, ni se pare interesantă observația făcută de un ziarist finlandez, aceea că atleții din R. D. Germană au știut să se pună în formă maximă pentru aceste campionate de la Atena, în timp ce mulți alți sportivi de pe continent au atins punctul cel mai ridicat al formei cu cîtăva vreme mai înainte (vezi Danek, Kinnunen, Arese etc.).

În mod cu totul special ne-au impresionat doi dintre atleții din R. D. Germană: mărșăluitorul Höhne, cîștigător la 50 km marș, și decatlonistul Joachim Kirst, pe care doar capriciile vîntului și marile diferențe de temperatură, la care a fost nevoit să concureze, l-au privat poate de un nou record al lumii. Kirst a înregistrat următoarele rezultate: 100 m — 10,8, lungime — 7,62 m, greutate — 16,28 m, înălțime — 2,13 m (cu această performanță s-ar fi clasat al 7-lea în întrecerea specialiștilor înălțimii!), 400 m — 47,9, 110 mg — 15,9, disc — 44,70 m, prăjină — 4,10 m, suliță — 57,60 m, 1500 m — 4:38,7 — 8041.

Sportivii sovietici au cîștigat la Atena 9 titluri de campioni ai continentului, cu patru mai mult decît la Budapesta, stabilind și două recorduri mondiale, prin Nadejda Cijova la greutate și Anatoli Bondarciuc la ciocan. Alături de reprezentanții R. D. Germane, atleții din Uniunea Sovietică au fost principalii competitori ai întrecerilor de pe stadionul Karaiskakis.

Comportări remarcabile au mai avut sportivii din Marea Britanie (6 medalii de aur și — cu puțin noroc — mai multe), Franța, Italia etc.

În ceea ce-i privește pe atleții români, așa cum am mai arătat și cu alt prilej, ei au cucerit două medalii de argint (Leonida Caraiosifoglu la 20 km marș și Viorica Viscopoleanu la săritura în lungime), au stabilit un nou record republican (junioara Maria Lincă la 1500 m), 7 din cei 17 membri ai delegației reușind să se califice pentru finală, clasîndu-se între fruntași la 20 km marș și triplu, la 200 m F, 800 m F, lungime F și disc F. După cum se știe delegația noastră a fost compusă din 10 atleți și 7 atlete. Dintre aceștia, precum se vede, doar 2 băieți au avut acces în finală și 5 din cele 7 fete. Din nou, dacă mai era nevoie de demonstrat, fetele s-au prezentat mai bine decît băieții.

Comportarea în ansamblu a delegației noastre n-a fost pe măsura așteptărilor, a posibilităților reale ale componenților săi. În rîndurile următoare ne-am propus să trecem în revistă felul în care au evoluat la Atena cei 17 atleți români. Din capul locului se cuvine să facem însă precizarea că de la trei dintre ei n-am așteptat nimic deosebit, în sensul clasării lor printre cei mai buni europeni. Este vorba de junioara Maria Lincă la 1500 m, pe care F.R.A. a inclus-o în lotul pentru „europene" urmărind mai mult perspectiva. Lincă a dovedit în acest sezon că are mult talent, că are stofă de alergătoare. Pentru ea, participarea la cea mai importantă competiție continentală trebuie considerată ca o adevărată școală și nimic mai mult. Cînd s-a aliniat la startul cursei de 1500 m era evident pentru oricine că atleta de la Metalul, în afara unui timp bun, n-avea practic posibilitatea să obțină și calificarea pentru finală. Lincă a alergat cu mult curaj, spre lauda ei, îmbunătățindu-și recordul de la Balcaniada cu mai bine de o secundă. Nu-i mai puțin adevărat că ea a făcut parte dintr-o serie foarte rapidă, a șasea clasată avînd 4:19,0 (!), în timp ce din seria cealaltă Jaroslava Jehlickova (care apoi avea să devină campioană europeană), s-a clasat a 6-a, cu 4:24,8!

Nu se așteptau, de asemenea, locuri mai bune din partea celor doi mărșăluitori Victor Such și Vasile Ilie, pentru că, în fond, rezultatele lor anterioare nu lăsau să se întrevadă această posibilitate. Și totuși, ne putem declara satisfăcuți cu locurile 11 și, respectiv, 14 ocupate de cei doi atleți, despre care se poate spune că au avut o parte de contribuție la succesul colegului lor Leonida Caraiosifoglu. Dat fiind faptul că proba de 20 km mars s-a desfășurat noaptea și pentru că cei mai mulți dintre competitori nu-l cunoșteau pe Caraiosifoglu, omul nostru nr. 1, antrenorul Alexandru Stoenescu i-a folosit pe cei doi ca... momeală. Atît Such, cît și Ilie au făcut pur și simplu tempo variat cu adversarii lor, netezindu-l, dacă se poate spune astfel, drumul spre succes lui Caraiosifoglu. Pentru spiritul de echipă pe care l-au dovedit, le adresăm felicitări.

În ceea ce-l privește pe Leonida Caraiosifoglu, despre care arbitrul principal al probei, italianul Giorgio Oberweger, ne-a declarat că are un stil foarte corect, el a făcut o cursă bună și a obținut un loc prestigios. Poate că, așa cum spunea el după cursă, dacă ar fi avut posibilitatea să se antreneze pe traseu, ca toți ceilalți, măcar cu 2—3 zile înaintea probei, el ar fi fost și mai aproape de medalia de aur de care efectiv nu l-au despărțit decît 25,6 s, ceea ce la marș este extrem de puțin. Noul campion, englezul Paul Nihill s-a detașat de Caraiosifoglu abia pe ultimul kilometru.

O comportare bună apreciem că a avut și campioana noastră olimpică Viorica Viscopoleanu. În iarnă, cînd a suferit accidentul muscular chiar la piciorul de bătaie, puțini se arătau dispuși să-i mai acorde credit pentru „europenele" de la Atena. Viorica s-a tratat cu atenție și a început să lucreze pentru a ajunge din urmă pe adversarele ei din Europa. Treaba n-a fost deloc ușoară, pentru că, orice s-ar spune, undeva în mintea ei stăruia neplăcerea vechiului accident și teama de a nu-l repeta. Abia în ultimele săptămîni dinaintea startului de pe Karaiskakis, campioana României a arătat că începe să se apropie de valoarea pe care i-o cunoșteam anul trecut. La Atena, Viorica Viscopoleanu, practic, n-a putut da la o parte handicapul inițial al mai puținei ei pregătiri, mai ales al pregătirii atît de importante din lunile de iarnă.

Alături de toți iubitorii atletismului din țara noastră, laolaltă cu alți specialiști ai atletismului de pe continent, nutream speranța unei victorii pe 800 m a Ilenei Silai. Înaintea startului, spuneam unui confrate că succesul său depinde nu numai de tactica pe care avea s-o adopte, cît și de posibilitatea ei de a nu se lăsa „închisă" la coardă în momentele decisive, așa cum i s-a întîmplat la Mexico. Dar Silai n-a putut evita aceste închideri și — așa cum poate ați văzut pe ecranele televizoarelor — ea a suportat cîteva coate, într-un fel hotărîtoare. Considerînd-o pe Vera Nikolici ca principală adversară, Silai a făcut tot posibilul pentru a nu o scăpa. Finalul cursei a găsit-o lipsită de forță, în timp ce unele dintre adversarele ei, nerecomandate înaintea C.E. de cine știe ce rezultate deosebite, au fost mult mai proaspete, obținîndu-și acum cele mai bune performanțe din 1969 sau chiar din cariera lor sportivă.

Prin forfaitul superfavoritei Liesel Westermann, Lia Manoliu a fost considerată ca posibilă cîștigătoare a aruncării discului. S-a avut, desigur, în vedere, victoria ei de la Olimpiada din 1968, selecționarea din 1969 în reprezentativa Europei, cît și bogata-i experiență de concurs. Dar pentru a fi putut învinge, Lia ar fi trebuit să realizeze un nou record național, iar ca să se fi urcat pe podium i se cerea cel mai bun rezultat din acest sezon. Or, neobținînd nici unul, nici altul, ca și celălalt campion olimpic — Gyula Zsivotski — Lia Manoliu s-a clasat a patra. Locul ocupat de ea este o surpriză? Da și nu. Da, pentru cele arătate mai sus, deși însăși victoria ei la Mexico a fost o mare surpriză; nu, pentru că în acest sezon Lia Manoliu deținea abia al 6-lea rezultat european.

Poate fi apreciată pozitiv evoluția Olimpiei Cataramă (cu 56,62 m și-a realizat recordul personal) care s-a clasat a 6-a. Tot a 6-a, dar la 200 m, a fost și Mariana Goth, care — datorită startului său mai slab — și-a creat evident un handicap în fața celorlalte finaliste. După părerea noastră Mariana se află în fața următoarei alternative: ori își îmbunătățește radical plecarea, ceea ce nu este un lucru de loc ușor, ori își schimbă proba, cu cea de 400 m, unde credem că se poate manifesta mai în voie.

Carol Corbu a produs o plăcută surpriză prin siguranța săriturilor sale la triplu și prin locul IV ocupat în finala probei, ținînd seamă mai ales de numele celor pe care i-a precedat în clasament.

Nicolae Perța, Șerban Ioan și Vasile Sărucan au concurat parcă timorați de valoarea adversarilor, în timp ce Mihai Zaharia, Gheorghe Cefan, Virginia Bonci și Csaba Dosa au evoluat slab, unii chiar nepermis de slab.

Participarea atleților români la a IX-a ediție a C.E. reclamă o serioasă analiză, ce va trebui să aibă însă în vedere dezvoltarea generală, pe toate planurile, a activității acestui sport care, trebuie s-o spunem răspicat, nu se bucură încă de atenția cuvenită în țara noastră. Ce e drept, astfel de discuții s-au mai purtat în ultimii ani; au fost adoptate chiar și planuri speciale de măsuri, dar niciodată aceste planuri n-au fost traduse integral în fapte!

PRIMUL STADION — EMINAMENTE — ATLETIC A PRIMIT CERTIFICATUL DE NAȘTERE

Centru cu veche tradiție, Cîmpulungul Muscel trăiește satisfacția de a-și vedea împlinit unul din vechile sale deziderate.

Un stadion afectat activității atletice, o vastă scenă pe care să se repete și să se producă atît speranțele cît și valorile confirmate ale atletismului mușcelean și ale celui republican.

Bucuria împlinirii acestui „ideal" — cum îl numesc sportivii cîmpulungeni — este augmentată de valoarea unicatului, orașul dintre lezer și Mățău, primul centru care se poate mîndri cu o asemenea realizare.

Ideea unei astfel de construcții — pură utopie pînă acum doi ani — s-a transformat în aprilie 1968 într-o inițiativă care, cu prima palmă de pămînt escavat începe să se materializeze, reușind ca, după 18 luni de muncă titanică, să devină o superbă realitate.

Citeva date din istoria stadionului: 22 000 mc pămînt escavat, 184 000 gli pentru gazon, 300 000 de ore muncă patriotică, care au determinat ca stadionul — a cărui valoare este estimată la 1,5 milioane lei — să fie construit cu investiții de numai 500 000 lei (nota bene: un exemplu de solidaritate cu sportul care a adus mușcelenilor atîta satisfacție, o splendidă înțelegere a necesității construirii unui astfel de templu pentru atletism).

Dispusă în continuarea stadionului „23 August", baza atletică compusă dintr-o pistă de 400 m cu 8 culoare pe liniile drepte și 6 culoare pe turnănte, cu platformă pentru aruncări, dispunînd de toate instalațiile pentru atletism și de un cămin pentru cazarea sportivilor, ea formează împreună cu vechiul stadion un excelent complex sportiv.

De luni, primul stadion atletic din țară a intrat în activitate, găzduind concursul republican al speranțelor olimpice. N-au lipsit, desigur, rezultatele bune și tentativele de record, expresia eforturilor juniorilor de a-și înscrie numele pe cea dintîi filă a istoriei acestui stadion. Consemnăm în acest sens cursa de 110 mg a timișoreanului Ion Vasilescu (15,4), aruncările lui Marin Iordan (Ș.S.A.) — 13,06, Nicolae Pană (Ș.S.A.) 13,05 ca și cea a Eugeniei Andreescu (Lic. 2 C.L.), care cu greutatea de 3 kg a stabilit un nou record de junioare: 15,21 m, săriturile efectuate de Draga Comșa (Lic. N. Bălcescu Cluj), 1,64 m la înălțime, Ștefan Lenghel (Ș. S. Brașov) 14,33 m la triplusalt și spectaculosul „fossbury flopp" cu care Cristian Dreptu (Ș.S.A.) a realizat 1,90 m la înălțime.

Nușa MUȘCELEANU

DE CÎTĂ RĂBDARE MAI ESTE NEVOIE?...

„Parada trăpașilor" ar putea foarte bine să se intituleze cronica noastră, deoarece în afară de cîțiva minji și de mai mulți cai lipsiți de validitate, nu mai rămăsese nimeni în grajduri care să nu suporte solicitarea faptului că duminică numărul alergărilor a fost sporit. Nu cunoaștem ce a determinat un atare eveniment, dar orice argumentație o socotim neconvingătoare, decît dacă se urmărește supraaglomerarea cursierilor!... Astfel, nici Talaz și nici Talion n-au fost cruțați de „caruselul eforturilor". Duelul lor a plăcut — ca întotdeauna — și, conform așteptărilor, Talion a învins de justețe pe Talaz, dar după aprecierea noastră a fost mai mult o victorie a tacticii, în care Tănase l-a învins pe Ichim, decît Talion pe Talaz! Din păcate, în ciuda a tot ce s-a scris și — poate se va mai scrie — unii dintre driveri nu par de loc dispuși să abandoneze poziția lor negativistă și ca atare rezultatele stranii și-au făcut iarăși loc. Au fost conduși corect: Hotomana — fiindcă avea avantajul unei indulgente aprecieri a handicaperilor — Olănița — care s-a arătat predispusă spre valori progresive — Camelia — obișnuită să fie „dată peste cap" — și Frunzar — care prin ameliorarea recordului a confirmat nu numai valoarea anterioară, dar și adnotările noastre din cronica precedentă! Victoria lui Novator a fost, în schimb, — prin record și manieră — revoltătoare. Scrisesem doar în cronica anterioară că Gh. Tănase își manevrează dezinvolt caii și că ar trebui să-și respecte renumele. El, însă, n-a ținut seamă de un atare avertisment și s-a comportat de o manieră incalificabilă, care, după aprecierea noastră, trebuie să conducă la ridicarea licenței. În cifre, ceea ce și-a permis să comită acest driver se exprimă în recorduri astfel: de la 1.34—1.35.1—la 1.36, 1.36.2 și apoi la 1.32 în plină mînă. Iată o sfidare a bunului simț, care nu trebuie să scape nepedepsită!

Minjii n-au avut, „conform prevederilor", nici o veleitate justificată în prima lor întîlnire cu cai de trei ani, pentru că Hornar și Sutana abia au coborît sub granița a 1.30 pe km. Din rest, ne-a plăcut victoria iepei Vama, prevăzută de antecedente, victorie la care Dinu, speculînd toate avantajele pe parcurs, i-a creat posibilitatea să dobîndească un record excepțional. Ultima cursă a revenit iepei Tanța, la un record în care vina nu mai poate fi atribuită lui Nicolae Gheorghe, predispus să nu mai „ierte cai menajați anterior"!... Constatăm că conștiințele noastre rămîn, totuși, cu un efect palid. După aprecierea noastră, reticențele sînt pur și simplu ridicole. Nu avem nevoie de „maeștri", ci numai de driveri cinstiți. Și ar fi bine să fim înțeleși pînă la urmă!...

1. Hotomana (V. Gheorghe), Kermes, Sălișteanu, 51.1; 2. Olănița (G. Avram) Hormon, Gal 32.7; 3. Camelia (T. Marcu), Jalona, Simeria, 30,6; 4. Frunzar (V. Gheorghe), Oracol, Strâjac, 29.7; 5. Novator (Gh. Tănase), Laveța, Rogoz, 32.1; 6. Dioda (I. Toderaș), Baletista, Hornar, 27.5; 7. Vama (T. Dinu), Jiu, Făcliaș, 23.8; 8. Talion (Gh. Tănase), Talaz, Harpa, 24.3; 9. Tanța (N. Gheorghe), Florid, Obîrșia 38.2.

Niddy DUMITRESCU

AGENȚIA O.N.T. BUCUREȘTI — Ilfov, organizează pentru dv. o gamă variată de excursii în sezonul de toamnă cu autocarele:

— 1 zi la Ostrov — Adamclisi
— 1 zi Valea Călugărească
— 1 zi Odobești
— 1½ zile Valea Prahovei — cu tren și autocar, cazarea în vile și la cabane
— 2 zile Brașov — Tușnad
— 2 zile Cozia — Sibiu — Alba Iulia — Brașov
— 2½ zile Tg. Jiu — Tr. Severin — Craiova
— 2½ zile Agapia — Bicaz — Lacul Roșu — Sighișoara — Brașov
— 2½ zile Tg. Jiu — Petroșani — Sarmizegetusa — Hunedoara — Deva — Sibiu — București.

Informații și înscrieri în Calea Victoriei nr. 100 și Bulevardul Republicii nr. 68.